

100 p III 2

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Țare în fiecare Duminică

97/962

Comitetul de Redacție:

ION KALINDERU

P. Gârbovicioanu	△	P. Dulfu
G. Coșbuo		V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel		N. Nicolaescu
G. Adamescu		Gr. Teodossiu
I. Otescu	▽	C-st. C. Pop.-Tașcă.

LABORATORIUL FARMACIEI LA „CERB“

G. D. VASILIU

FURNISORUL CURȚII REGALE

78, CALEA VICTORIEI. (în fața Pasagiului Român)

BUCUREȘTI

Mare depozit de specialități străine și indigene.

Săpunuri medicinale și diverse săpunuri pentru toaletă precum: săpunuri de *lapte de crin*, bucata 80 bani și 1,25; săpunuri de *violete și trandafiri* câte 1,25 bucata; săpunuri de *familie* sau de *glicerină* câte 30 bani bucata, etc. etc.

Cold-Crème „Central“, cel mai vechiu, mai bun și cel mai răspândit remediu pentru curățirea coșurilor de pe obraz, pistruiilor, petelor și altor asemenea iritațiuni ale obrazului, un borcan mic 1,25, un borcan mare 1,50.

Capilarină, remediu suveran contra mătrefei și căderii părului, flacon mic 1,35, flacon mare 2 lei.

Apă de chinină, regenerator puternic al rădăcinei părului și răcoritor al pielii capului, flaconu 1,25.

Petrol à la Hahn, antiseptic al părului, face să dispară mătreața și împiedică astfel slăbirea rădăcinei părului deci și căderea lui, flaconul 1,50.

Apă de gură „Botol“ un antiseptic al gurei, se întrebuințează cu deosebire de către acele persoane cărora le sângerează lesne gingiile, flacon mic 1 leu, flacon mare 1,75.

Apă de gură à la Odol, albește și curăță dinții și gingiile, îndepărtează mirosul urât al gurei și prin puternica sa acțiune antiseptică distruge diferitele miasme ale gurei, întărind astfel gingiile. Flaconul 1,50

Pastă pentru dinți antiseptică și aromatică borcane de 1 leu și 1,50

Apă de Colonia flacon de 1 litru, 4 lei

» » » » $\frac{1}{2}$ » 2 lei

» » » » mic » 1 leu

» » » *parfumată* flacon de 1 litru 5 lei

» » » » $\frac{1}{2}$ » 2,50

» » » » mic » 1,25

Brilantină pentru păr, barbă și mustați, dă acestora lustru și le fixează, flaconul 75 bani.

Depilator, remediu pentru a face să dispară părul de pe orice parte a corpului, cutia 1,50.

Esență de brad, pentru persoanele slabe de pept și copii ce sufer de tuse măgărească; stropit în casă, răspândește un miros plăcut și răcoritor de brad, purificând aerul. Flaconul 1 leu, 1,50 și 2 lei.

Lapte virginial, emulsie vegetală pentru curățirea petelor de pe față, făcând pielea moale, fragedă și catifelată, flaconul 1 leu.

Apă de toaletă, flaconul 1,50,

Oșet de toaletă, flaconul 1,50.

Balsam contra bătăturilor flaconul 1 leu.

Perii pentru dinți de la renumita fabrică *Dupont* din Paris, diferite calități și forme de la 75 bani până la 1,75 bucata, moi sau tari după cerere.

Diverse articole de cauciuc, irigatoare, pansamente, ape minerale, etc.

Orice articol din cele enumerate mai sus, precum și orice medicament, preparat după rețetele trimise se expediază contra mandat poștal sau ramburs, în orice parte a țării.

Cheltueli de transport la orice comandă, 1 leu.

La comenzi mai mari de 15 lei, se face expediția franco, adică fără nici o plată.

Fiecare preparațiune este însoțită de modul de întrebuințare.

In laborator se execută analize de urină.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin, pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Comitetul, Tot înainte! — I. Kallandru, Progresele științei. — G. Coșbuc, Râul Amazonelor. — Sofia Nădejde, Congresul Internațional dela Budapesta împotriva beției. — N. Nicolăescu și G. Stolnescu, Roirea artificială. — Moș-nengu, Nenepocirile din Italia. — De-ale copiilor. — M. Sadoveanu, Serisori trimise de un prieten pribog. — V. S. Moga, Lucrările agricole în luna Octombrie. — G. Silvan, Pe Clăbucea. — A. Bibiri, Un semn bun. — Dela sate. — Informațiuni. — Bibliografii: 2. Multumiri.

Sfaturi: Pentru copii care varsă și au urdinare.

Ilustrațiuni: Cutreburul de pământ din Calabria (Italia). — Harta Calabriei. — O intruire de semi-pluton armat tot de snive.

VOL. *Albina, anul IX*
 No. 3771 ANUL 1905-1906.

TOT ÎNAINTE!

U numărul acesta revista «Albina» intră în anul al IX-lea de viață. După cum spunem în numărul trecut, multe am avut de îndurat, până să aducem lucrurile aci, adică, să putem produce credința de marea nevoie a existenței unei asemenea reviste populare și să-i punem o temelie, cu orice chip și în ori și ce împrejurări.

Ne-au ajutat, ce-i drept, și mulți oameni de inimă, fiindcă își dădeau bine seama cu câtă ușurință se strică la noi întocmirile izvorâte din cele mai sfinte intențiuni și cu câtă anevoință se întăresc, și se susțin cele bune!

Trebuie să recunoaștem însă, că cel mai puternic sprijin l'am avut din partea cetitorilor și în primul rând din partea Preoților și a Învățătorilor. Ei ne-au ajutat și ne-au încurajat, cu toată căldura oamenilor convingși de binele ce-l fac.

Revista «Albina» se datorește cetitorilor!

Acum, când pășim în anul al IX-lea, ne adresăm tot lor și îi rugăm călduros, să ne dea neîncetat puternicul lor sprijin și să facă prin mijloacele ce vor crede mai nemerite, ca revista «Albina» să pătrundă adânc în vieța satelor noastre. Să nu se găsească sătean cu știință de carte; să n'o cetească și să n'o considere ca a lui!

Când vom ajunge aci, scopul nostru a fost realizat și revista «Albina» va putea fi îmbunătățită, în cât să nu lase nimic de dorit!

În frunte cu d-l Ion Kalinderu, președintele Academiei Române și bărbatul de inimă și de bine, promitem din parte-ne, că ne vom da toată silința, ca revista «Albina», să meargă tot înainte!

Comitetul.

Progresele științei.

nainte, drumul științei eră spinos și strimt, pe când azi e neted și nemărginit, mulțumită invențiunilor, descoperirilor și teoriilor, cari au îmbogățit rând pe rând știința, făcând loc civilizațiunii actuale.

Această fericită transformare s'a făcut cu încetul, de-a lungul secolelor, absorbind multă energie și jertfind adesea viețile pionierilor luminei și adevărului.

Prin analiza elementelor, a formațiunii pământului, a corpurilor naturei; prin scrutarea cauzelor diferitelor fenomene, s'a ajuns la explicarea și cunoașterea multor lucruri, cari treceau înainte de minuni și de taine, a căror înțelegere era peste puterile omului.

Istoria civilizațiunii ne arată că progresul a fost uneori mai viu, altă dată mai slab, după împrejurări. El s'a manifestat însă mai tare în două vârste diferite: în vârsta construirii gigantice a Babilonului, a Tebei, faimoasa cetate cu o sută de porți, a piramidelor egiptene, și în epoca în care Roma a făcut legi pentru Universul supus armelor sale.

Omenirea, oprită un moment în loc, după asemenea ridicări aproape supranaturale, 'ș-a continuat calea, atingând în evul modern o culme necunoscută până acum, grație studiului temeinic al naturei. A ajuns, în decursul timpului, la un progres tot mai mare, pentru că știința îi dădea noi mijloace și o vigoare tot mai puternică.

Astfel se poate zice că mersul regulat al progresului e o caracteristică a evului nou.

Ce a câștigat oare agricultura, industria, trecând dela popoarele asiatice la Romani? Dacă urmașii lui Romul au înălțat atâtea monumente mărețe, apeducte, drumuri de o tărie uimitoare,

Chaldeenii și Egiptenii au ridicat piramidele și au fertilizat Mesopotamia, lucrări tot așa de mari ca și cele romane. Romanii s'au servit de aceleași mijloace mecanice ca și înaintașii lor, și n'au adăogat nimic la comoara științei și a industriei.

Puterea rasei umane n'a crescut deci, împărțindu-se în mii de ramuri diferite, din cauza sterilității cu care o loviă organizațiunea neștiințifică a forțelor sociale la Babilon, Teba și Roma.

Moravurile au rămas tot crude, iar sentimentul umanitar înăbușit, zdrobit de prejudeciile ce domniau, și n'au fost îndulcite nici de rarii filosofi de pe acele vremuri. Nimeni nu credea că o națiune organizată poate să existe fără sclăvie. Seneca, marele moralist, eră ministrullui Nero și trebuia prin urmare să-i aprobe totul; însuși marele și blândul Marcu Aureliu a încuviințat uciderea creștinilor.

Oamenii de atunci n'au putut concepe dar ideia de progres; în ochii lor trecutul eră un model care nu trebuia părăsit, de teamă să nu decadă, așa încât până și spiritele superioare și cultivate priviau ca o datorie și ca o trebuință întoarcerea la vechile obiceiuri și virtuți.

Legenda etății de aur și a perfecțiunii inițiale a omului, de care omenirea nu s'a scăpat definitiv decât dela Darwin, stăpâniă mințile, afară poate de a lui Lucrețiu și încă a unuia sau doi ca dânsul.

O întoarcere la principiile antichității, sau ale evului mediu, e cu neputință azi, din cauza schimbării atmosferei intelectuale și a obiceiurilor mintale. Altădată acestea ereau neschimbate, și orizontul intelectual nu se putea lărgi.

În astfel de împrejurări, civilizațiunea nu mai eră dar o stavilă contra barbariei, ci un mijloc de protejire și de garantarea ei.

Apoi, popoarele antice nu își puteau păstră organizația și calitățile războinice, decât prin practica neîncetată a luptei, după cum se vede la Spartani, cari n'au putut ține piept lăncezelei isvorite din o pace oricât de scurtă. Au căzut ușor, așa că liniștea, pacea, nu mai însemnau la acel popor decât vițiu, desordine, degenerare.

Mai târziu, creștinismul a distrus în parte civilizațiunea întemeiată pe inichitate, dar această revoluțiune, nefiind însoțită de vr'un progres intelectual egal, oamenii au urmat a trăi în întunec, în ignoranța antică.

În evul mediu, civilizațiunea a dat chiar, în multe privințe, un pas înapoi, nu numai din cauza lipsei de știință, ci și din pricina organizațiunei. Palida cultură din unele orașe ale Apusului, și mai cu seamă ale Italiei, nu putea străbate bezna în care se zvârcoliă cealaltă lume; scolasticii ar fi putut aduce o îndreptare, dar ei nu se folosiau de cuvânt, decât pentru a discuta nimicuri metafizice, în ciuda credinței ce aveau despre ei înșiși, că sunt a toate știutori.

Capodoperile romane: teatre, poduri, drumuri, apeducte, erau ruinate și privite ca simple cariere de material pentru alte clădiri. Arbitrarul ținea locul Codului roman, atât de limpede, de precis și de înțelept, iar religia eră călcată în picioare. Cel slab eră strivit de cel puternic, pe când biserica — nu biserica noastră, — care n'ar fi trebuit să lucreze decât pentru domnia păcii a moralei, căzuse însăși în desordinea generală.

O nouă orientare n'a putut începe decât în ziua când rațiunea, dând la o parte principiul autorității ca izvor de adevăr și cultivarea ștearpă a silogizmului, a observat de aproape realitatea, supunând toate cunoștințele controlului faptelor și studiind natura fără intermediar.

Știința ajunsese departe în veacul al XVII-lea, mai ales cea matematică; ea începuse chiar să modifice viața socială. Însă secolul al XVIII-lea s'a distins mai mult prin învățăturile răspândite în toată clasa burgheză, de înțelepți, între cari enciclopediștii din Franța au ținut un loc eminent. Voltaire, Diderot, Jean Jacques Rousseau, Buffon, D'Alembert, au creiat o atmosferă intelectuală nouă, asigurând rațiunii și științei o libertate mai mare decât avusese până atunci.

La începutul secolului trecut, Volta inventează pila, și descoperă astfel, pe lângă electricitatea statică, de mult cunoscută, electricitatea dinamică, care a dăruit omenirii minuni peste minuni.

Toți știu ce schimbări uriașe s'a făcut dela sfârșitul veacului al XVIII-lea și până aproape de sfârșitul secolului trecut, în viața socială și politică, și cunosc avântul uimitor ce au luat, atât științele sociale, cât și ale naturei. Meritul veacului din urmă este însă mai ales, că a stabilit organizațiunea oamenilor pe baza științei și a adevărului. Și cu drept cuvânt, pentru că numai prin știință se pot cunoaște legile naturei și aprecia efectele.

Pe când știința îmbunătățește dar traiul social al omului, ea îi măriă totdeauna imperiul asupra naturei, făcându'l stăpân pe căldură și pe electricitate. Mașina cu aburi, care se datorește unei înțelepte întrăbuințări a căldurei, a dat omenirii o putere neviată și a apropiat lucruri și oameni, cari păreau odinioară despărțiți prin piedici neînvinse.

Coloana lui Volta, urmată de un șir de aparate perfecționate, ne-a dat apoi telegrafal, repede ca gândul, și spre sfârșitul veacului apus, mașinele *dinamo* au deschis izvoare nemărginite de putere electrică, prin care stăpânim natura într'un alt chip, mai intim și mai fecund decât prin căldură.

Astfel Volta a aruncat sămânța acestui arbore uriaș, ale cărui roade le gustăm cei de azi.

Dar progresul nu cuprinde numai ideia puterii, care rezultă din cunoașterea cât mai adâncită a naturei. El comportă și un sentiment de dreptate, încât știința și progresul, calificate uneori de oamenii superficiali ca imorale, sunt din contră o condițiune indispensabilă pentru moralitatea socială. În această privință e neîndoios că pasiunile omului nu pot fi nici odată stinse, pentru că se opune însăși firea lui. Nu e vorba deci de a le stârpi, ci a le modifica, și mai ales de a le disciplina prin știință, așa încât să nu fie o piedecă pentru solidaritatea omenească, care e reclamată de civilizațiunea, destarea socială actuală.

Morala cea sublimă, propovăduită de întemeietorul creștinismului, a înflorit numai în unele mănăstiri, în câteva firi alese. Viața de toate zilele a fost modificată de morala evanghelică, dar e departe de a se conforma ei.

Criminali și delincuenți vor exista totdeauna, însă se poate spera că numărul lor va scădea, și mai cu seamă că vor fi, dacă nu desarmați în totul, cel puțin ținuți din ce în ce mai bine în frâu de societate, care prin știință și muncă a luat o organizațiune ce o garantează de tiranie, de ignoranță și de vițiu. Omul

rămânând neschimbat în sine, se supune totuși din ce în ce mai lesne mediului asanat, luminos în care trăește.

Știința e singura putere în stare să dea omeniței o organizație aderentă firei sale, și prin urmare morală. Greșesc dar acei cari o condamnă, temându-se că ar fi contrarie credinței ori moralei.

Slavă deci științei: care cu mâna lui Franclin ne-a liberat de teroarea trăsnetului, abătând loviturile-i oarbe; care reduce tot mai mult distanțele; care cu Pasteur, Koch și alții, ne-a mântuit de epidemii; care a deschis drum larg gândirei și cuvântului omenesc și a înlesnit într'atâta legăturile dintre continente, încât se pot înțelege între ele cu aceeași ușurință cu care schimbau odinioară niște vecini ideile.

Mult timp, dealungul antichității și în evul mediu, societatea omenescă n'a progresat decât rar și încet. Lumina a venit târziu. Marele Kepler zicea că Dumnezeu a așteptat mii de ani până când un om să înțeleagă unele din legile sale. Așa și oamenii, s'au trudit mult, până când a răsărit lumina din întunec, cum spune Apostolul Ioan.

În veacurile de înflorire anterioare, ca ale lui Pericle, August, Leon al X-lea, Ludovic al XIV-lea, au fost la apogeu artele și științele. Secolul trecut a fost primul căruia științele i-au întipărit caracterul lor. Ele n'au lăsat azi nimic necercetat, dela afunzimile pământului până la spațiul nemărginit al văzduhului.

Știința, năpăstuită atâta timp, a ajuns la locul de cinste în societatea ce a transformat.

Pe când pătrunderea teoretică a forțelor naturii a devenit tot mai mare, tot mai vastă și mai abstractă, roadele acestei cunoștințe au intrat tot mai mult în toate clasele, până în cele mai modeste.

Invățământul, pus la înălțimea progreselor dobândite, în focare intelectuale, pregătește un frumos viitor și dă speranțe mari popoarelor redeșteptate la viața atât de nouă, care a izvorit și le-a scos din întunericul vechiu și îndelungat, din apatia funestă de până acum și din amorțeala și somnul milienar.

Străini de euceririle științei până la jumătatea veacului trecut, constatăm cu mândrie, că n'a rămas o ramură de cunoștințe, în care să nu se fi distins un român sau mai mulți, că lucrările și rezultatele bărbaților noștri de știință sunt apreciate și citate în Apus.

Această frumoasă schimbare o datorim muncii noastre și celor cari au ocrotit-o, cari au dat țării noastre, atât de încercată în decursul vremurilor, cele mai fericite decenii. Stelele noastre conducătoare au fost M. M. L. L. Regele și Regina, cărora le datorăm, cu drept, o vie recunoștință.

Ion Kalinderu.

— Când suntem gata să vorbim rău de cineva, să ne gândim la noi înșine și desigur vom găsi multe cusururi de criticat.

Râul Amazonelor (1).

fluentul, Rio de Guancabamba, în cursul său inferior, acolo unde are multe cataracte, e întrebuițat într'un chip foarte original ca drum de corespondență cu țarmurii Oceanului Sudic. Spre a expedia mai repede puținele scrisori dela Truxillo în provincia Iaen de Bracamoros, oficiul poștal se servește cu factori poștali înotători. Un Indian tânăr înoată, de obicei în două zile, dela Pomahuace până la Tomependa pe râul Chamaya și de aici pe uriașul râu al Amazonelor. El așează cu îngrijire puținele scrisori ce-i sunt incredințate într'o pânzătură largă de bumbac pe care el și-o leagă apoi în jurul capului ca un turban. Unde sunt căderi de apă, el iese din râu și le ocolește prin tufișurile de pe mal. Iar ca să aibă mai puțină trudă cu înotatul, el se ține cu o mână de vr'un buștean de lemn ușor, mai ales de vr'o trestie uriașă. De multe ori el e însoțit de câte un prieten, ca să-i mai țină de urit. Pentru hrană n'au să poarte nici o grijă, căci găsesc primire ospitalieră pretutindenii prin colibile de pe maluri, ale coloniștilor cari trăesc în mijlocul unor grădini frumoase și nespuse de bogate în pomi.

Râul din fericire n'are crocodili; abea dela cataracta cea mare dela Mayasi în jos trăesc aceste amfibii leneșe și iubitoare de apă liniștită. Râul are multe cataracte; după măsurătoarea mea, dela vadul Pukara până la vărsarea lui în râul Amazonelor, a râului Chamaya, înălțimea tuturor cataractelor la un loc e de vr'o șase sute de metri: pe o distanță abia de 13 miluri geografice. Guvernatorul provinciei Iaen de Bracamoros m'a asigurat că printr'această poștă curioasă pe apă, scrisorile ajung totdeauna la destinație, rar se întâmplă poate că se udă. Și într'adevăr însumi eu am primit după întoarcerea din Mexico scrisori la Paris trimise cu poșta aceasta. Multe săminții de Indieni sălbateci cari locuesc pe malurile râului Amazonelor, în cursul său superior, își fac călătoriile lor tot în felul acesta, înotând cu sutele la vale pe râu, fiecare ținându-se cu o mână de vr'un lemn. Factorul poștal după ce ajunge la destinație, se întoarce îndărăt pe anevoiosul drum și cu multe ocoliri peste Paramo del Paradon.

Când te apropii de ferbinta climă a văilor din bazinul râului Amazonelor, dai de o vegetațiune frumoasă și neînchipuit de bogată. Lămâi mai frumoși și portocali amari eu n'am mai văzut nici odată, nici chiar pe insulele canarice

(1) După Priveliști ale naturii de Humboldt.

și nici în ferbintele litoral dela Cumana și Caracas. Incărcăți de mii și mii de fructe ce strălucesc ca cel mai frumos aur, ei ajung la înălțimi de peste douăzeci de metri. Nu departe apoi, spre vadul dela Cavico, furăm izbiți deodată de-o priveliște ciudată de tot. Văzurăm un crâng de copaci nu mai înalți de 6—7 metri, cari, după părere n'aveau de loc frunze verzi, ci cu totul roșii ca focul. Intr'adevăr copacii erau aproape cu totul lipsiți de frunze; iar ceea ce crezurăm de departe că sunt frunze, erau numai bracteele florilor, foarte dese și cu roșată de trandafir. Priveliștea, în ce privește frumusețea și limpezimea culorii, eră negrăit cu mult mai fermecătoare decât a unor copaci de-ai noștri toamna, Găsirăm pe platou foarte des și planta porlieria hygrometrica. ale cărei flori prin închiderea lor arată o schimbare de vreme în curând. Intr'adevăr ea nu ne-a înșelat nici odată.

În Chamaya aflarăm luntri gata, cari aveau să ne ducă până la Tomependa. Dormirăm ca de obicei sub cerul liber pe prundul malului unde se vărsă Rio de Chamaya în râul Amazonelor. A doua zi scoborîrăm pe acest râu până la cataracta și la strâmtoarea râului dela Rentema, unde stânci uriașe de conglomerat se ridică ca niște turnuri în mijlocul râului și fac astfel un zagaz de-a curmezișul lui. Am măsurat aici lărgimea râului, și-am aflat-o de 1.300 de picioare. În vestitele chei dintre Santiago și San Borja, o văgaună cumplită între doi munți care pe une locuri din cauza stâncilor plecate peste ea și a frunzișului de copaci e abea iluminată de lumina zilei, uriașul râu are o lărgime de abia 150 de picioare.

Enorma cantitate de apă ce se îndesuește printr'această văgăună întunecată se frământă cu vârtejuri, și fel de fel de copaci și bușteni dispar și să ivesc în vâltori și se rup și se sparg izbiți de stânci. Stâncile cari formează toate acestea chei sufer, negreșit, în cursul vremii tot fel de schimbări. Astfel mai sus amintita chee dela Rentema a fost spartă și dată la o parte prin puterea apelor cari veniseră mari, cu un an înainte de venirea mea pe-acolo. Între locuitorii de pe maluri s'a păstrat prin tradiție o vie amintire despre dărâmarea pe la începutul veacului al 18-lea, a întregii chei care pe atunci era formată de stânci foarte înalte. Prin ruina-rea acelor stânci și prin zăgazul ce-l făcură deodată râului, apele au stat pe loc. Râul a fost închis cu totul, și locuitorii satului Puiaia, de din jos de chee, văzură deodată, cu o cumplită spaimă, gol de apă uriașul pat al râului. După câteva ceasuri râul a rupt zăgazul și s'a prăvălit cu zgomote de tunet la vale. Nu e de crezut că vr'un cutremur de pământ ar fi dărâmat stâncile. Ele au căzut săpate de apă, căci puternicul râu lucrează neconținut spre a-și îndreptă cursul, și-ți poți face idee de puterea ce-o poate dovedi, când știi că el, cu toată lățimea lui de câte 4—9 kilometri, câteodată se umflă într'o singură zi cu câte 8—10 metri.

Noi am rămas 17 zile în valea Maranonului. Ca să ajungi de-aici pe platourile din Peru și la coastele oceanului Sudic trebuie să treci peste lanțul Anzilor. Cele mai înalte creștete sunt și aici, ca peste tot în șirul Anzilor și al munților Mexicani, desenate foarte frumos și pitoresc printre rupturi de porfir și trachit, cari se înalță ca niște turnuri grozave spre cer, dând munților privesătea unor temple cu coloane. Intre Guambos și Montan, la o înălțime de 4.000 de metri peste fața mării, găsim scoici petrificate de animale maritime. De pe pustiu munte Montan, deabea însuflețit de turmele de lama, noi scoborâm pe povârnișul ostic al Cordilierilor și ajunserăm pe un platou înalt, unde minele de argint dela Gualgaioc ne-au dat pe apusul Soarelui o privesăte de ne uitat. Gualcaiocul stă pe un deal în chip de mușuroiu uriaș; munții împrejur au contururi rupte, cu nenumărate colțuri ca turnurile și cu vârfuri asemeni piramidelor. Frumusețe ca în bazme. «Muntele nostru» ne zise un bogat proprietar de mine, cu care călătoream stă aici ca și când ar fi un castel fermecat (come și fuese un *castillo encandato*)» Muntele Gualgaioc nu e numai găurit de sute de galerii, în toate direcțiile până pe vârf, ci însăși masa lui de piatră are crăpături naturale și printrânsele omul dacă stă la picioarele muntelui vede cerul care la înălțimea aceasta e albastru-negru. Aceste deschizături în munte sunt numite de locuitori ferestre, *las ventanillas*. Această neobicinuită privesăte e sporită prin mulțimea cea de mare de chioșcuri și de locuințe ale oamenilor, case cari stau atârinate ca niște cuiburi pe repezile coaste ale acestui munte cu chip de fortăreață. Lucrătorii aduc mineraiul pe poteci strimte, cotite și foarte primejdioase, în coșuri mari, ducându-l la cuptoare.

Prețul argintului scos în cei dântăiu 30 de ani (dela 1771 până la 1802), a fost probabil de peste 30 milioane de piastri. Cu toată tăria pietrei acestui munte — căci e cremene — Peruanii înainte de sosirea Spaniolilor, au lucrat aceste mine și aici și într'alte părți unde căutară aur. Noi locuim în micul oraș de munte Micuipampa, care zace la înălțime de 11.140 de picioare peste fața mării și în care — deși e nu mai cu 6 grade depărtare de ecuator — în toate nopțile îngheață apa în vase prin locuințe, cea mai mare parte a anului. Într'această pustietate lipsită de vegetație, trăesc vr'o 3—4 mii de oameni, cari își aduc cu multă greutate hrana din caldele văi, fiindcă la ei nu crește nimic afară de varză și salată. Ca în toate orașele de munte din Peru, uritul duce pe oameni la jocuri de zar și de cărți. Averile lor, repede câștigate, se duc repede. Toate aici îți amintesc de soldatul din armata lui Pizarro, care, după jefuirea templului din Cuzco, se plângea că a pierdut într'o noapte la cărți «o mare bucată din soare» (o placă mare de aur).

G. Coșbuc.

Utremurul de pământ din Calabria (Italia).

Congresul internațional dela Budapesta împotriva beției.

ulți cred că a bea puțin nu numai nu strică, dar chiar e folositor și neapărat trebuitor. Noi am arătat în multe rânduri că o otravă, cum e spirtul, băută cât de puțin, tot otravă rămâne. Aceasta și multe lucruri însemnate au dezbătut la Budapesta învățații și doctorii veniți din toată lumea, chiar din Japonia. Aceștia au arătat cu dovezi zdrobitoare toate relele și primejdiile aduse de băuturile spirtoase. Intâiu a vorbit profesorul Gruber din München, care a zis: «Nimeni nu tăgăduiește că trebuie să ne îngrijim să avem aer curat, și ca mâncările să ne fie curate, proaspete și priitoare trupului. Tot de netăgăduit e că trebuie să căutăm și de suflet, adică să ne silim a avea judecată, cugetare, voință și simțire sănătoasă. Dar acestea le putem avea numai având părinți sănătoși și noi înșine păstrându-ne sănătatea. Numai părinții sănătoși și cumpătați vor fi în stare să dea țării copii și deci cetățeni sănătoși. Dar atâta n'ar fi de ajuns. Ar fi o înșelăciune a crede că niște copii sănătoși din naștere vor rămâne cu minte și judecată sănătoasă, dacă nu ne vom îngriji a-i crește și a le îndrumă sufletul. Și asta nu se poate face cu vorbe. Obiceiurile sunt o deprindere și pot fi greu schimbate prin sfat. Cu toate aceste greutăți, stavila și dușmanul cel mai mare e băutura. Părinți bețivi sau cari beau nu pot avea copii sănătoși; iar copiii slabi au și sufletul bolnav, *De aceea lupta cea mai însemnată trebuie s'o ducem împotriva băuturii. Știința ne îndatorește.*

Profesorul Laitner întărește cele spuse mai sus și arată că băuturile spirtoase slăbesc puterile vieții și lasă urmașilor moșteniri îngrozitoare. Băutorii de spirtoase se luptă greu cu boalele molipsitoare; copiii lor sunt slabi, bolnăvicioși, iar pătima beției se moștenește. Aproape pe jumătate din idiști, epileptici, criminali au avut părinți alcoolici. Cea mai mare nenorocire e că otrava alcoolului e dată în comerț sub formele cele mai plăcute, în cât momesc gustul, pe lângă că fiind un ațățator, omul se simte atras să bea și pentru ațățarea ce-i face. Primejdia beției și a băuturilor e una dintre cele mai grele ce a întâmpinat omenirea vre-o dată; căci băuturile spirtoase ne doboară.

Profesorul de universitate Weygandt, prin dovezi neîndoioase date de știință, arată înrăurirea alcoolului asupra puterii de a judeca. Cercetându-se, s'a dovedit că chiar câțimi mici de spirt lucrează rău asupra minții. După ce bea cineva chiar numai 20 grame de alcool, adică un litru de bere, (căci atâta alcool e într'un litru de bere), citește mai greu, lasă cuvinte și face greșeli îndoite și întreite cât cei cari nu băuseră. Prin urmare, dacă la citire se vedește asemenea slăbire a minții, ce poate fi cu judecata și cu voința, unde se cere o lucrare a minții mult mai ageră și mai grea. Să nu ne înșele faptul că deodată judecata pare mai ageră. E numai o pripeală nefolositoare, după care urmează o îngreu-

ere și mai departe ajunge mincinoasă și rătăcită, luându-se după sunete fără de înțeles, cum de obicei sunt glumele celor beți. Puterea de a băga de seamă și a judeca sunt aproape pierdute în starea chiar de beție slabă. Ceeace trebuie să ne îngrijească e graba cu care alcoolul slăbește puterea de a munci. Șapte grame de alcool, adică atâta cât e într'un stert de litru de bere, îngreue puterea de a munci. Intâiu e drept că se simte ațățarea, dar numai decât urmează lenevire, de unde greșeli și nechibzuinți la munca și lucrările chiar obișnuite. Înțelegem deci toate nenorocirile și primejdiile la mașini și focuri. La toate acestea se cere minte ageră cu mișcări sigure; dar când creerii sunt otrăviți cu alcool, cea mai mică greșală ori neluare aminte aduce primejdie. E o minune că nu se întâmplă și mai multe nenorociri, având în vedere, răspândirea băuturilor. Această descoperire ne lămurește multe fără de legi făcute la beție. Cel care lovește nu mai e stăpân pe mușchii lui. Vrea să dea o lovitură ușoară, dar ne fiind stăpân pe puterea sa lovește, fără știre, de moarte.

S'a dovedit că până și muncile obișnuite cu care omul e deprins sunt îngreuiate, chiar dacă beau puțin alcool; 35—40 de grame băuturi în cari se află 80—120 de grame de alcool, cum bună oară 3—4 litre de bere ori o sticlă două de vin, au o înrăurire covârșitoare. Otrăvirea se cunoaște chiar și după 48 de ceasuri. S'a văzut cum cei cari băuseră această câtime, chiar după două zile, greșeau la adunare și la scădere, lucru ce nu li se întâmplă înaintea. Cu 50—80 de grame de alcool ori cu băuturi cari au această câtime de spirt, băute zilnic se face tot aceeași stricăciune, de oarece otrăvirea se face zilnic și-i o grămădire de otravă în trup: înaintea ca alcoolul să fie dat afară, se adaugă altul. Beție zilnică se face prin acest adaus regulat.

Nenorocirea e că, în cantități, mici spirtul, adică băuturile spirtoase de orice fel, dau sufletului veselie și fac să fie dorite. Cu cât e omul mai nenorocit, mai necăjit ori mai trudit, cu atâta aleargă mai cu zor după băutura ca să nu simță ori cel puțin casă fie vesel și nepăsător. Dar această simțire ori mai curând nesimțire e în dauna trupului și a minții. Am arătat și noi altă dată, cum nu rămâne părțică din trup, care să nu fie otrăvită și slăbită de alcool, de vreme ce sângele îl duce pretutindene. Să nu să crează că numai câtimile mari de spirt sunt stricătoare. Din cele spuse, și din multe alte cercetări, s'a văzut că otrăvirea zilnică prin câtimi mici de alcool e tot atât de dăunătoare ca și otrăvirea în fiecă zi cu o câtime mare, ca la bețiile mai rari; 40—80 de grame de spirt luate în fiecare zi slăbesc treptat puterile minții. Astfel nu-i nici o mângâere pentru cei ce zic: *că ei beau, beau; dar nu-și beau mintea.*

Turburările minții pricinuite de alcool sunt nenumărate. *Cel mai mare dușman al minții și-al judecăței omenești e băutura.*

Foarte însemnată e cuvântarea d-lui Kossowky: *dacă o*

otravă poate sluiți ca hrană? Toți cari s'au îndeletnicit cu alcoolul, știu că mulți cred că băutura ține întru câțva loc de hrană. Lucru e cu desăvârșire neadevărat, cum se va vedeă din cele ce urmează. Azi e deplin dovedit că mâncarea cu care ne hrănim trebuie să fie prefăcută în sânge adevărat și curat, ca apoi să poată hrăni tot trupul și să dea viață și căldură. Spiritul, oțetul și alte otrăvi, ba chiar glicerina, nu hrănesc trupul; căci ele stau în trup neprefăcându-se în carne, ci așa cum sunt. Și măcar că spiritul în parte arde, adică se unește cu oxigenul, ceea a făcut să se crează că încălzește, această ardere nu folosește trupului, ci îi strică. E lucru cam greu de înțeles pentru cine nu știe cum e sângele, cum hrănește el și cum se face căldura în trup. Dar și dacă nu putem înțelege, tot trebuie să credem pe acei cari toată viața numai de cercetări se țin. Sunt multe materii cari trec în sânge, așa de pildă cloroformul, eterul și alte otrăvi, cari ard în trup ca și alcoolul; dar nimeni nu cutează să spuie că hrănesc ori pot țineă loc de hrană. Atunci, de unde această pretenție că alcoolul, care e tot o otravă să fie hrănitor, adică să fie otravă și hrană tot odată? Înșelarea vine deacolo că alcoolul arde în trup, adică îi ia acestuia din oxigen, iar pe de altă parte, amortește tot trupul și viața nu mai e așa de puternică. Dar arderea lui pe deoparte, iar amortirea pe dealtă parte, sunt stricătoare. Tot acest lucru îl face și morfina, altă otravă, dar nimeni nu s'a găsit cu cap să zică precum că ar ținea loc de hrană. Dacă prin amortire se micșorează lucrarea mușchilor și alte lucrări ale trupului, cum se întâmplă în somn, asta nu însemnează că spiritul hrănește. Alcoolul, și deci toate băuturile spirtoase, ne amorteșc simțirea și puterea vieții, cum s'ar zice ne adorm, dar nu ne hrănesc.

Această amortire poate merge până la moarte, când omul bea prea mult. Alcoolul e o otravă primejioasă, care slăbește puterea de a lucra. A zice că hrănește e întocmai ca și cum un mașinist s'ar lăuda că poate economisi cărbuni, lăsând mașinile să lucreze numai cu pe jumătate putere. Dacă amortește trupul, dacă creerii nu mai lucrează, dacă inima bate mai încet, nu e minune ca lucrarea întreagă a trupului să fie micșorată.

Încă multe alte cercetări ale oamenilor de știință dovedesc că nu-i adevărat că dintre toate otrăvile singur alcoolul s'ar dovedi că slujește și ca hrană.

Profesorul doctor Fiorel arată că alcoolul otrăvind trupul și toate măruntaele, cu atâta mai mult otrăvește sămânța omenească precum și pruncul din sânul mamei, așa că se nasc copii slabi și otrăviți. Acest lucru e destul de dovedit prin înpuținarea nașterilor, prin slăbirea și moartea timpurie a copiilor. De aceea e neapărată căderea tot mai jos a neamului omenească din pricina otrăvirii cu alcool a seminței. E lucru de speriat când te gândești că nu se găsesc nici zece la sută din părinți cari să nu bea. Dâșii cred că dacă nu se îmbată nu fac un lucru stricător pentru ei și pentru urmași! Cercetând însă statistica nașteri-

lor, a bolilor și a crimelor se văd lucruri de speriat! Mai îngrozitor e că rasa albă, care bea alcool e în primejdie de a fi învinsă cu vremea de rasă mongolă și de popoarele albe de religia lui Mahomed, cari sunt cumpătate.

Iată primejdia mare ce ne amenință, dacă nu ne vom opri la vreme. În alt articol vom arăta mijloacele ce a arătat congresul pentru lupta împotriva alcoolului.

Sofia Nădejde.

Roirea Artificială.

Roirea firească are destule neajunsuri, cari au îndemnat pe stupari să se lipsească bucurosi de ea și să caute alte chipuri de înmulțire a stupilor. Cât durează roitul suntem nevoiți să stăm de pază printre stupi, pregătiți pentru prinderea roilor, cari tug. În stupinile mari ies în unele zile atâția roi, în cât nu putem birui prinderea lor; pe unii îi pierdem; pentru alții intrăm în neînțelegeri cu vecinii. Dar neajunsul cel mare al roilor firești e acela, că ei încep a eși de obicei după începerea culesului celui mare de miere. În ținuturile în cari florile se trec repede și culesul ține puțină vreme, roii firești nu pot să-și strângă hrană.

Stuparii pricepuți în creșterea albinelor înlătură toate neajunsurile arătate, făcând roirea după voința lor, la timpul cel mai potrivit și într'un chip mai lesnicios, așezând albinele deadreptul în uleiul pe cari voesc să li-l dea de locuință. Ei fac roirea numită *mesteșugită* sau *artificială*. Aceasta se întemeiază pe puțința ce au albinele rămase besmetice de a-și scoate matcă dintr'un ou sau dintr'un cățel de lucrătoare mai tânăr de 4 zile. Roirea artificială o putem face înainte de culesul cel mare de miere, când albinele au vreme să-și strângă hrană de iarnă și dacă anul e belșugos, să ne dea și un mic folos de miere și de ceară.

Prin ea se face în chip regulat și fără să ne dăm seama primenirea mătcilor, fără multă pierdere de vreme și fără să aducem stinghereală mare în lucrarea albinelor.

Roiul artificial îl putem scoate chiar în anii când stupii nu roesc în chip firesc, ei dela ei. Ca să izbutim însă, trebuie să alegem timpul cel mai priincios și să roim numai stupii bogați în muscă. Timpul cel mai potrivit pentru roirea ar-

tificială e cu zece zile înainte de culesul cel mare de miere, adică pe la începutul lui Maiu.

Roirea artificială se poate face în mai multe chipuri. Noi vom arăta numai pe cele mai lesnicioase, ce ni-le sfătuesc stuparii cei mai încercați.

1) Roirea artificială a unui stup sistematic.

Intr'o zi senină și liniștită, când lucrătoarele sunt în zor mare de lucru, alegem un stup plin de albine și cu cel puțin 7 faguri de puet. Aducem lângă el un uleiul gol, în care vrem să punem roiul scos, și deschidem amândoi stupii. Scoatem 2—3 faguri cu ouă și puet de toate vârstele și cu albinele de pe ei și-i așezăm în uleiul gol, în dreptul urdinișului. Mai luăm apoi un fagure cu miere și-l așezăm într'o parte alături de cei cu puet. De cealaltă parte punem 5—6 faguri clădiți, dar goi. Locul ce mai rămâne gol în uleiul, îl umplem cu faguri tipăriți sau cu începuturi de faguri clădiți. Inchidem uleiul cu roiul nou și-l așezăm în locul celui roit. Pe acesta îl strămutăm într'alt loc al stupinii. Albinele duse după cules, la înapoie vor intra în stupul cel nou și-l vor locui. Matca se găsește într'unul din cei 2 stupi. Noi n'avem trebuință să ne îngrijim în care este. Vom cunoaște însă stupul lipsit de ea, după neastâmpărul ce-l arată dintru'ntăiu albinele. După puțin timp se liniștesc și-și fac botci de matcă.

Stuparii încercați nu ne sfătuesc însă a scoate un roi artificial numai dintr'un stup, fiindcă roiul căpătat e slab și are trebuință de 2—3 ani până ce se va împuternici ca să avem folos de miere dela el. Apoi sărăcim stupul roit de albine și suntem în primejdie să pierdem recolta din acel an.

2) Roirea artificială a doi stupi sistematici.

Alegem 2 stupi din cei mai plini cu albine. Spre a fi mai înțeleși să numim pe unul *A* și pe altul *B*; iar uleiului în care voim să scoatem roiul, să-i zicem *C*. Afumăm bine pe la urdiniș stupul *B*, îl deschidem și începem a scoate din rame una câte una. Scuturăm albinele după ele, periindu-le ușor cu o pană de găscă sau cu o perie anume. Punem ramele curățite de albine în uleiul *C*, în care voim să întemeiem roiul nou, tot în rândueala în care le scoatem. După fiecare ramă pusă, acoperim uleiul *C*, ca să-l ferim de furtașag. În stupul *B* nu lăsăm decât un fagure cu puet de toate vârstele și unul cu miere. Fagurii scoși din el îi înlocuim cu

faguri tipăriți sau cu începuturi de faguri clădiți. Asemenea facem și la uleiul C, dacă mai rămâne loc. Uleiul C e umplut cu toți faguri cari se găseau în B, afară de unul cu puet și altul cu miere, dar e fără albine. Uleiul B și-a păstrat matca și toate albinele, dar n'are decât 2 faguri clădiți; în colo numai începuturi sau faguri tipăriți. Acoperim amândouă uleiele și acum venim la stupul A. Il afumăm mai întâi bine pe la uridiniș, apoi îl ridicăm din locul lui și-l strămutăm în altă parte destul de depărtată de stupinii. În locul său așezăm stupul C. Roirea e astfel sfârșită. Albinele stupului A duse după miere, când se vor înapoia la locul lor obișnuit, vor intra în stupul C, plin cu puet și vor începe a-l îngriji. La început vor arăta neliniște, negăsind matca; dar după puțin vor începe a clădi botci de scăpare și-și vor face matcă. Stupul A e sărăcit de lucrătoare, dar și-a păstrat puetul întreg și albinele de pe el. Foarte rar se va întâmpla ca în vara aceea să mai dea după aceasta un roiul firesc. Din puetul care îl are își va împlini repede lucrătoarele pierdute. Stupul B și-a pierdut puetul. El se găsește întocmai în starea unui roiul firesc, cu matcă rodnică. El își va întocmi în câteva zile fagurii care i s'au pus și vom vedea silința albinelor la lucru, după zorul care îl arată la intrarea și eșirea din stup.

Prin scoaterea unui roiul artificial din doi stupi plini, căpătăm trei stupi buni fără să avem pierdere la miere, ba vom avea ceară mai multă, dela fagurii clădiți din nou.

În scurt, din 2 stupi, am făcut trei: 1) Stupul A, fără albine, dar cu matcă și puet, care va da popor mult de lucrătoare, e *stupul strămutat*; 2) Stupul B, cu matcă și albine, dar fără puet, își va clădi toți fagurii, în care va face puet nou, e *roiul artificial*; 3) Stupul C, îmbogățit cu puet și faguri dela B, și cu albine culegătoare dela A, dar bezmetec, e *stupul roit*.

N. Nicolaescu și G. Stoinescu.

Pentru copiii cari varsă și au urdinare. Se pune într'un castron albușul dela trei ouă, 250 grame apă și 50 grame zahăr, și se bate bine, până ce s'au amestecat bine la un loc. Acest amestec se dă copiilor, fie cu lingurița, fie cu ceașca, ori de câte ori vrea copilul. E bine ca acest leac să se țină într'un loc răcoros și în fiecare zi să se găsească proaspăt.

Din poveștile lui Moș-Neagu

Nenorocirile din Italia.

Găți auzit, dragii moșului, de groaznicile nenorociri ce s'au întâmplat în Italia, pe la sfârșitul lunei lui August: un cutremur de pământ a dărâmat sate întregi, a omorât sute de oameni și a lăsat mii de familii pe drum fără adăpost, fără pâne.

Provincia italiană așa de crud încercată se numește *Calabria*. Ea se află așezată în partea de jos a peninsulei, cum se vede în harta de alături. E locuită cam de 1.300.000 de oameni numiți *Calabrezii* și are ca orașe principale: *Cosenza*, *Reggio* și *Catanzaro*.

Nu e prima dată când acest colț de pământ e supus la așa grozăvie: sunt 120 de ani (în 1783) de când un alt cutremur a prăpădit 500 de orașe și de sate și a răpus viața a 40.000 de suflete.

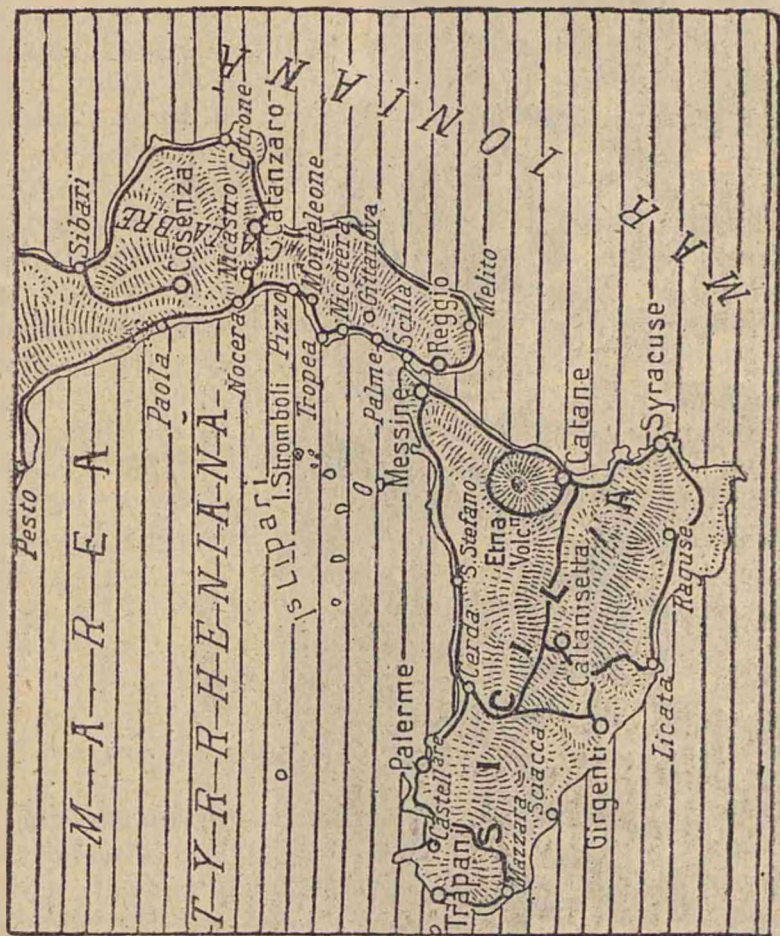
Dacă de rândul acesta întinderea nenorocirii a fost mai mică, ea nu a fost mai puțin teribilă.

Când simțim la noi vre-un cutremur, când vedem că se mișcă lămpile, și dulapurile stau gata să plece din loc, ni se pare lucru mare. Ia închipuiți-vă că acolo, când, a început cutremurul, au început să trosnească zidurile și tavanele să cază peste oameni! Cu orice fel de dușman poți mai lesne să te lupți; dar când dușmanul e natura, atunci e greu să fii învingător.

De și cutremurul a ținut numai câteva secunde, efectele lui au fost îngrozitoare. Unsprezece sate au fost prefăcute cu desăvârșire în grămezi de ruine. Alte douăzeci s'au distrus în parte. Iar pagube destul de însemnate s'au făcut în vre-o 200 de sate. Se socotesc 500 de morți și aproape trei mii de răniți. Mai grozav este chinul celor ce au rămas întregi, siliți să stea pe uliți ori pe câmp și să n'aibă ce mânca, fiindcă toată activitatea omenească este suspendată. Mulți au înebunit de durere, văzându-și

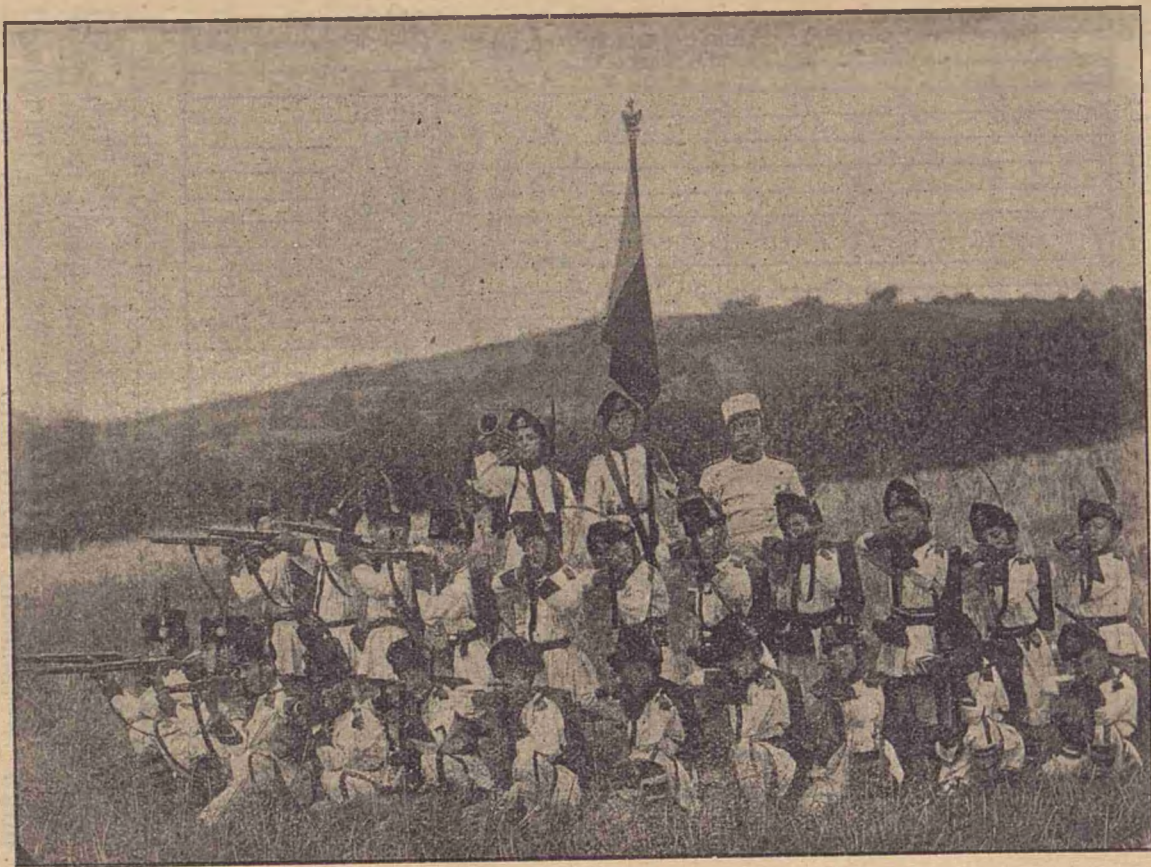
tot avutul prăpădit, văzându-și copiii striviți de pietre și de cărămizi.

«Erau 2 ceasuri după miezul nopții — povestește un tânăr dintr'un sat mai puțin încercat —, când pământul începă să se cutremure. Un sgomot îngrozitor și țipete răsunară deodată din toate părțile. Peste tot ușile și ferestrele se zdrobiau, pereții se surpau ori se crăpau și din toate părțile băr-

bați și femei, aproape goi, alergau în mijlocul strădelor și spre locurile mai largi ale satului.»

A doua zi au și început să se ia măsuri pentru a veni în ajutorul nenorociților; dar a doua zi pământul s'a cutremurat din nou în câteva puncte

Copiii școalelor primare rurale din Ilfov.
O întrunire de semi-pluton dând foc de salvă. (Visul micului Dorobanț).

și s'au mai dărâmat și alte case ce rămăsese în picioare.

Guvernul italian și oamenii din alte provincii au trimis ajutoare. Aci însă nu erà de nici un folos să trimiți bani, căci oamenii de pe acolo n'aveau ce să facă cu ei. De aceea au început a sosi trenuri încărcate cu soldați și cu material de lucru, precum și cu saci de pâne. Toate acestea sosiau însă prea încet pentru a potoli suferințele. Nu se putea altfel. Trenurile trebuia să-și micșoreze repeziciunea, din pricină că pământul erà nesigur. Soldații se apucară îndată a întocmi barace de scânduri, dar și puterile lor erau mărginite. Cele ce s'au petrecut în primele zile după catastrofă, sunt mișcătoare. Grupe mari de oameni alergau la soldați și la ceice venise să viziteze locurile, le cereau pâne, iar când vedeau că nu li se poate da, urlau și se repeziau cuprinși ca de nebunie, căci nu mai puteau judecă, sărmanii, că nici soldații nici vizitatorii nu au nici o vină și nici putere de a-i ajuta.

Regele Italiei s'a dus chiar a doua zi să vadă însuși locurile bântuite și, plângând la suferințele supușilor săi, căută să-i mângâie cu vorbe bune, căci alt ce le putea da?

Și acum să vedem cari sunt pricinile acestui cutremur.

Moș-Neagu.

De-ale copiilor.

Măriuca, fetiță de 6 ani, e trimisă într'o zi de maică-sa la băcănie să cumpere miere.

Ea intră bucuroasă, în prăvălie, cu un borcan de pământ în mână și zice:

— Te rog să-mi pui aici de trei bani miere.

Băcanul ia borcanul îi toarnă mierea și apoi îi cere banii.

— Banii? zice fetița. Banii sunt în fundul borcanului!

SCRISORI

— TRIMISE DE UN PRIETEN PRIBEAG —

Ștefanache al nostru e om poznaș. Știe o mulțime de întâmplări de pe vremea lui Papură-Vodă și a lui Han-tatar, — și când începe a spune, apoi toți rămân cu gura căscată și cu ochii boldiți asupra lui. Nici nu știi de unde le mai scoate!

Câte-odată este ceva de lucru: are mama de tors, ori de scărmanat pene, — și vin din împrejurimi fete și neveste. Intră încet, cu sfeală, se așează tăcute aproape de sobă, cum se cuvine să facă în odaia unei cucoane, și prind a lucra. Și altă petrecere n'au — nici lăutari, nici dant — fără decât poveștile și năzdrăvaniile lui Ștefanache. Câte odată le mai vîră el în boale cu câte o grozăvie de țî se ridică părul măciucă în vârful capului, — dar când e vieța mai amară, când toți stau cu sufletul la gură, atunci par'că tae cu cuțitul funia care gătue, spune una, spune alta, și toată lumea răsuflă ușurată. Așa Român mai rar. Până și pușchii cei de frățiori ai mei, niște omușori numai de un cot, stăteau până tîrziu, cu ochii sticliți, — și pentru ei Ștefanache a bătut toate țărnu-rile vremilor străvechi și bune. Le-a spus o mulțime de minunate povești: *Finul lui Sfântu Petrea, Popa cu trei oi, Găvănușă, Cheleş-împărat, Fata dracului* și alte multe, în care furnicau bătrâni împărați cu bărbile albe, zâne bune, Feți-frumoși și cai năzdrăvani, strigoi și necurate duhuri...

«Ce? zice el într'un rând. Am să vă spun una care s'a întâmplat de mult tare, dar asta-i chiar adevărată. — Umblau, cine știe câte veacuri sunt de atunci, Dumnezeu și cu sfântu Petre prin țara asta... Da ce țară, măi tată! Numa' păduri și iar păduri; și trăiau pe aici niște lifte spurcate, care cu capu' cât o stamboală, cari cu niște colți ca la lupi, cari lungi cât un stâjen, cari scurți de o palmă, ia niște păgâni, niște *călvini*... Ducă-se dracului!... Și intră Dumnezeu și cu sfântu' Petrea pe țărîmurile acestea, și eră așa seara... Dau de un sat, printre niște bălți, printre niște păduri, și, din erau ei trudiți tare de drum lung, se abat spre o casă din marginea satului... Când să intre, niște zăvozi ca niște lupi sar peste gard, și nici nu hămăesc măcar, — cască gurile, își împlântă colții, și trage și întinde!... Până să dea bătrânii cu toiegele, zăvozii le făcuseră ferferiță poalele anteriilor... Și strigă lei la poartă:

«Om bun, om bun! fii te rog primitor pentru niște călători bătrâni!»

Și scoate pe la țâtâna porți capul spre ei o dihanie sbârilită, cu niște ochi crunți. Și se răstește răgușit:

«Ha? - Ce-i?»

— Uite, suntem niște bieți creștini trudiți: cerem găzduire pe noapte...

— Ce găzduire? mormăește dihania zbârlită. Eu n'am casă de dat, nici mâncare de pomană! » Și sar iar zăvozii, ca niște lupi flămânzi. Și când se uită Dumnezeu în gospodăria celuia, vede numai dihăanii spurcate, care foiau prin nomol și murdărie, și o femeie urită — ciuma găinilor! — și niște ploduri cari țipau că li-e foame, și cereau în gura mare carne crudă!

Așa eră pe atunci pe pământul ăsta!

Și merge sfântu' Dumnezeu la altă casă și-l înconjoară și acolo câini, și sare stăpânul locului cu ciomagul, să le spargă capetele nu alta. I-a alungat ca pe niște hoți. Și merge Dumnezeu și mai departe și vede pe unul care își pusese femeia în cârlige, o aninase de grindă, și o bătea cu harapnic plumbuit, și când a venit la poartă duhniă dela zece pași a rachieu...

«Uite, zice Dumnezeu, vezi cum stă Dracul într'însul! Ii ard ochii, i-i grea limba și cleioasă, a intrat băutura Diavolului în el; își omoară femeia, are să ne omoare și pe noi, să-l lăsăm, Petre, și să ne căutăm de drum... Sălbateci oameni ca aceștia n'am mai văzut în împărățiile mele!..»

Și Ștefănache își mângâie mustățile și barba și trage cu coada ochiului spre nevasta lui Ilie Leuștean, pe care regulat o bate bărbatu-său când vine afumat dela crâșmă. Femeia își ridică capul, privește înainte, dar par'că nu vede pe nimeni, și oftează greu. Săraca femeia cea! Chinuită și horopșită ca o străină în gospodăria ei! Și se uitau toți la dansa și ei parcă-i eră rușine.— Iar Ștefanache tuși încet.

«Și grăește așa Dumnezeu, și pornește mai departe. Se făcuse întunerec, câinii hămăiau la porți, și un miros greu de sălbătăciune plutiă peste sat. Și printre garduri îi pândeau numai ochi crunți. La o cotitură, izbucniră răcnete, — și dădură peste un om ucis din care cursese sângele în pulberea drumului. Trecură pe dinaintea unei crâșme în care urlau păgâni de acela, cu ochi turburi. Și când zăriră așa oameni bătrâni, și străini, la vreme de noapte, traseră cuțitele și se năpustiră... Parcă eră la sfârșitul lumii, așa oameni!

Și după ce au eșit din sat, grăește Dumnezeu-sfântul:

«Știi una, Petre?»

— Oiu ști, Doamne, dacă mi-i spune!

— Uite, Petre, noi om dormi cum om puteă, aici, pe pământul umed, cu capul pe pietre; și ne vom înveli cu anteriile rupte. De aici poate n'om mai auzi urletele păgânilor acelora, și om puteă să ne odihnim în tihnă... Și peste noapte m'oiu gândi ce-i de făcut.»

Și se culcară acolo.— Din bălți și din păduri veniau strigăte și urlete, dela sat veniă un miros greu și un vânt ca de putreziciuni, — și eră așa o durere, o ticăloșie în toate părțile, că lui Dumnezeu îi dădură lacrimile și se gândi cu amărăciune că mândră ca o fată mare a făcut el lumea asta,

mândră și luminoasă ca pentru sărbătoare, — și acuma rău a ajuns, sălbătăcită ca un cuib de fiare, din pricina răutății oamenilor!

Și grăi într'un târziu, după ce se gândi mult în sine, cu amărăciune mare:

«Știi ce-i de făcut, Petre?

— Oiu ști, stăpâne, dacă mi-i spune...

— Uite, Petre, este în munte, sus, un creștin, un Român cu frica lui Dumnezeu. E baci, și stăpânește șapte munți și șapte văi și are feciori, și nepoți și strănepoți, de ar putea umplea cu ei o țară. Îți aduci aminte cum ne-au găzduit când ne-am coborât la ei? da-i mult de atunci... Baciul cela-i om cum se cade. Eu zic să mergem la el, și să-l slobozim cu toată pojiția lui asupra ținuturilor ăstora... Și toți din neamul lui când s'or așeză aici, or potopî pe varvarii ăștia ș'or face iar grădini din împărăția mea. Și când om striga la poarta creștinului, ne-a eși înainte cu pâine și sare și ne-a găzdu în patul cel mai moale, și ne-a spune vorba cea mai bună!.. Așa să facem, Petre!

— Sfântă-i vorba ta, stăpâne!...

Și cu greu adormiră. — Iar când se treziră, își luară togele și porniră. Urcară muntele și se suiră spre creștete, unde cresc brazii. Și acolo dădură de un neam care umblă în strae albe și purtă în inimă, ca un soare, bunătatea Domnului. Acolo au fost ospătați cu fruntea laptelui și acolo și-au odihnit ciolanele.

Și s'a sculat Dumnezeu și a binecuvântat tot neamul, toată seminția baciului celui bătrân. Și eră într'o primăvară atunci, — ș'au pornit, la cuvântul Sfântului Dumnezeu, să coboare turmele mărunte la vale pe coastă, cu ciobani sprinteni în frunte, cu ciobani sprinteni în urmă, cu dulăi pe de lături, cu urechiații împărați ai oilor în mijloc, — și au mers, și au coborât coasta, și sunau dulce tălângile în văzduhul primăvăratic, și miroșiau florile de-abiă născute din mustul omătului.

Și Dumnezeu și sfântul Petre i-a învățat ce să facă.

Au dat foc pădurilor și stufăriilor din bălți, și ardeau satele păgânilor cu fiarele la un loc. Iar codri cei străvechi dela începutul lumii îi apără Domnul cu toiagul său, de pârjol. Și șapte zile și șapte nopți au ars neamurile sălbatic. Și cum așteptă neamul baciului, — a dat Dumnezeu după aceea o ploae, care a răcorit văzduhul și a umezit pământul. Și a zis Domnul: Uite, aici loc de păscut; uite, aici loc de arat, uite, aici, faceți-vă sate!

Ș'au făcut nepoții baciului sate, ș'au învățat dela Dumnezeu cum să tragă brazda. Ș'a înflorit, oameni buni, o țară cum nu știți voi... Au apucat-o strămoșii noștri în vremuri vechi...

O țară ca o grădină... Când se plictisea Domnul în cer, venia aici, la noi, să se hodinească... Așa oameni au fost Românii noștri odată!...

Acu nu mai este așa. Au început iar a se sălbătăci oamenii la suflete.... Hai-Hai! spunea bunicu, Dumnezeu să-l erte, că are să vie vremea să alungați și voi pe Domnul dela poartă, ș'atunci amar va fi, ca și de neamurile cele păgâne!»

Mihail Sadoveanu.

Lucrările agricole in luna Octomvrie

În cursul acestei luni se continuă cu semănăturile de toamnă a grâului și a secarei, orzului de toamnă, etc., dacă aceste semănături nu s'au isprăvit în luna Septemvrie, cum e în toamna acestui an, în care din cauza lipsei de ploaie semănăturile de toamnă au întârziat deja. Se face culesul porumbului, mai cu seamă la acele sămănături de porumb cari s'au făcut prea târziu, și neamul de porumb este din acelea cari se coace târziu, cum este bunăoară pombul nostru comun. Când lucrările agricole arătate în rândurile de mai sus, s'au isprăvit, bunul agricultor începe a-și pregăti locurile hotărâte pentru semănăturile de primăvară încă din această lună. Aratul porumbiștilor ca și al miriștelor înainte de sosirea iernei, este o lucrare agricolă recomandată de bună de toți agricultorii învățați din străinătate ca și dela noi din țară. Arăturile ce se fac din toamnă trebuiesc făcute cât se poate de adânci, ca apa de ploaie ca și apa provenită dela topirea zăpezii să se poată înmagazina mai multă. Pământul arat toamna, prin îngheț și desgheț se mărunțește mai bine, așa că primăvara când se va face a doua arătură, se va face mai cu ușurință. Nu numai atât, dar în cazul când primăvara ar fi mai târzie, este de ajuns ca într-un pământ arat de toamna, să se semene semințe de orz, etc., și să se dea o grăpare energetică deacurmezișul locului.

În această lună se scot rădăcinile de cicoare, după ce mai întâiu li s'au tăiat tulpinele și foile. Recolta rădăcinilor se face cu cazmaua sau cu un anumit plug.

Din rădăcinile de cicoare, măcinate, se scoate o făină care se întrebuințează la facerea cafelei cu lapte. Recolta bumbacului la noi în Dobrogea, în localitățile în cari se cultivă această plantă, se face tot în această lună.

Sădirea pomilor roditori. Din această lună se poate începe cu sădirea pomilor roditori, a copacilor de pădure, ca și a butașilor de viță americană. Se știe că gropile pentru astfel de sădiri de pomi au trebuit făcute încă din luna Septemvrie. Scoaterea pomilor roditor din școală destinați la să-

diri, trebuie făcută cu multă băgare de seamă, ca să nu li se strice rădăcinele, scoaterea pomilor se face cu sapa și cazmaua. Când locul unde se sădesc pomii este departe, pomii scoși se împachetează câte 10 la un loc, iar rădăcinele li se învelesc cu paie ude, ca rădăcinele să fie scutite de razele soarelui. La săditul pomilor trebuie să fie 2 oameni, unul care ține pomul și unul care trage pământul cu sapa peste rădăcini. Pământul ce se pune peste rădăcini trebuie să fie cât se poate de mărunțit, ca astfel prinderea pomilor să se facă mai ușor. Săditul pomilor toamna se face numai în acele locuri cari în timpul iernii nu conțin apă, fiindcă în locurile apoase rădăcinele putrezesc; în astfel de locuri sădirea pomilor se face numai primăvara. După ce a trecut vr'o 4 — 6 zile dela sădirea pomului, se leagă cu teiu de tutore, legatul se face în formă de opt culcat (∞), punând între pom și tutore un moșoiog de paie ori iarbă.

In grădina de legume. Se recoltează varza ca și alte plante rădăcinoase ce au rămas nerecoltate din Septemvrie.

Varza dacă voim s'o păstrăm iarna în stare verde, se smulge din pământ cu rădăcină, sau se taie căpățanele de pe lângă tulpină; când varza se păstrează murată în anumite putini bine spălate și așezate într'un colț al pivniței.

După ce s'a recoltat toate legumile din grădină, pământul se sapă cu cazmaua, ca peste iarnă să fie expus înghețului și desghețului, fiindcă cu modul acesta se mai îmbunătățește.

Hrana vitelor. Vitele de muncă care se întrebuințează încă la semănătura de toamnă, ca și la facerea ogoarelor pentru semănăturile de primăvară, trebuiesc bine hrănite cu fân; iar grajdurile și coșarele în cari au să ierneze vitele trebuiesc curățite, lipite și văruite, ca peste iarnă să nu bată vântul prin pereți și să nu plouă prin acoperiș. Grajdurile și coșarele trebuiesc să aibă o căldură dela 15 — 18 grade centigrade.

Mărlitul oilor. Berbecii se lasă între oi pe la 14 Octomvrie, ca oile să fete primăvara când căldura se mărește și iarba începe să crească, așa că oile ca și mieii să poată găsi hrana trebuincioasă în acest timp.

In pădure. Se adună semințele copacilor cari se întrebuințează la împădurirea unor locuri: ca ghinda, jirul, semințe de carpen, de frasin și pin. Unele din aceste semințe se pot semăna chiar toamna dacă locul este pregătit, iar daca nu, se păstrează până primăvara.

Apicultura. De comun pe la sfârșitul lui Octomvrie st. v. stupii se pun la iernat. Dar, înainte de a se pune la iernat, toți stupii trebuiesc vizitați încă odată, spre a se putea ști întru cât stupii au hrană îndestulă peste iarnă.

Dacă nu este un anumit loc pentru iernat stupii, atunci podul casei este cel mai bun, numai să nu fie șoareci. Bor-

deele făcute în pământ și nezidite, sunt cu totul vătămătoare, din cauza aerului prea umed, care le provoacă la albine o boală molipsitoare numită diaree. Urdinișul coșniței de comun se astupă cu o tinichea prinsă cu 4 țintișoare, în care se face cu un cuiu mai multe găurele prin care să poată intra aerul, de care albinele au trebuință.

V. S. Moga.

Pe Clăbucet.

Unul din cei mai înalți și mai sălbateci munți de pe valea Teleajenului este Clăbucetul. Nu există călător adăpostit în schitul Suzana, singurul adăpost între Mâneci și Keia, care să nu privească cu uimire și cu înfricoșare acest munte uriaș, așezat la spatele mănăstirii, acoperit de păduri seculare, străjuit de nori. Pe vârful lui cel mai nalt se vede o rariște de fagi și de mesteacăn, din mijlocul căreia se pot coprinde cu privirea toți munții dinspre miază-noapte și apus, dela Zăgan până la Nebunașul și toată valea Teleajenului dela Mâneci până la Keia. . .

Ispitiți de această rariște animată sub nori, câțiva oaspeți ai mănăstirii Suzana au făcut în ziua de 21 Iulie o excursiune pe Clăbucet. În loc însă ca această excursiune să se sfârșească în Rariștea Ursului, ea s'a continuat mai departe, la stâna Părăsită, apoi la Pleșu, și în sfârșit pe cel mai ascuțit și mai mareț pisc al Clăbucetului, numit «Dălma Vițelului». Turiștii au plecat din schit la 7 ore dimineața, când soarele își furișă privirile scăpărătoare printre rariștile de pe culmi, și s'au întors în noapte.

Drumul a fost lung și greu, cu multe avânturări și multe întâmplări neașteptate. Nu e chip să le descriem pe toate. Ar fi să întocmesc un întreg volum, ceea ce nu-mi stă în gând. . .

Voiesc să vorbesc numai de Clăbucet. Țara noastră are pozițiuni minunate, cari pot stă alături cu cele mai vestite colțuri alpine, pe cari nimeni nu le cunoaște, sau nimeni nu caută să le dea la lumină prin descrieri și îmbunătățiri treptate. Una din cele mai prețioase comori pitorești din România este, fără nici o îndoială, Valea Teleajenului.

Un pisc solitar și mareț, de pe care se poate vedea una din cele mai mărețe panorame, este vârful Clăbucetului. Un capitalist care ar îndrăzni să-și închidă o parte din capital în această vale, ar tinde, sunt cu desăvârșire încredințat, să asigure posterității sale o avere imensă și un frumos nume în istoria țării. E de ajuns ca un pătimaș adorator al naturii să urce Clăbucetul, spre a nu mai uita nici odată Elveția, sau acest dumnezeesc Tyrol. așezat la porțile Orientului.

Rar mi-a fost dat să văz și prin Elveția și prin Tyrol, un o-

rizont mai larg, și o priveliște mai măreață ca aceia care se desfășură de pe Clăbucet.

Zările își desfac pretutindeni zăvoarele. De jur în prejur, cât poate îmbrățișa privirea omenească, se desfășură un nemărginit ocean de talazuri încremenite în spațiu, de valuri huloase, verzi, albastre, arâmii și galbene, topite în neguri, și în sfârșit, de apele liniși nemișcate ale șesurilor pierdute în nemărginit. Pe această nețărmurită mare de nuanțe și de forme negrăite, îmbrăcate pururea în haina străverzică și schimbăcioasă a luminei, satele și târgurile din depărtare iau înfățișarea a mii de pânze de corăbii plutitoare pe valuri; iar munții din Zări, Zăganul, Babeșul, Tigăile, Bobul, Grohotișul, Nebunașul, Vârful Craiului, Tătarul Mare și Penteleul par aici niște uriași pleșuvi îmbrăcați în catifea verde ca safirul, aici monștri întunecoși adormiți în umbră, aici vetre de foc și de aramă...

E, în stârșit, o adevărată minune a naturii, pe care nici cea mai bogată imaginație n'o poate îmbrățișa și n'o poate zugrăvi.

Această excursie. atât de fericită, mi-a dat mie unuia, în deosebi, prilejul de a cunoaște mai de aproape bogăția țării noastre și iluzia în veci neperitoare, că România va deveni cu timpul, adevăreata și unica Elveție a Orientului.

În același timp, trista stare a drumurilor și sălbăticia grozavă de pe clinuri și de pe vârfuri, din codri și de pe văile apelor, mi a arătat cât de iubitoare de natură e pătura noastră cultă și cât de vinovată va apărea ea odată, față de generațiile viitoare cari vor înțelege în sfârșit, că, dacă Ungurii, grație administratorilor lor Ior, au făcut din sărăcăcioasele lor puncte, Brașovul, Mehadia și altele, centre internaționale de vilegiatură; apoi România era încă dela început sortită să fie cuibul de refugiu, în timpul verei al tuturor neamurilor vecine.

G. Silvan.

Un semn bun

Cu desființările de slujbe și cu reducerile din salarii, fapt dureros pentru mulți, s'a îndeplinit două mari foloase, la cari puțin, foarte puțin ne așteptam: 1. Prin economiile făcute s'a scăpat țara de un dezastru financiar, de controlul străin, pată prea rușinoasă pentru o țară. 2) S'a dat o nouă direcțiune, o nouă îndrumare tineretului, care va forma viitorul acestei țări. De unde până mai anii trecuți, când întrebai pe cineva, că ce carieră îi dă copilului său, îți răspundea că-l face profesor, magistrat, doctor sau mai știu eu ce; astăzi îți vorbește de școala comercială, de agricultură, de școala profesională, de școala de meserii, etc. Guvernele și-au dat și își dau toate silințele, făcând sacrificii mari, pentru a înființa cât mai multe școli practice, ateliere, unde să învățăm pe copiii noștri formându-le un viitor. Am face o mare greșală, am păcătui dacă am da îndărăt, ori ne-am oprî din calea apucată. Să profităm de timp și împrejurări și să ne dăm copiii noștri în acele școli, unde să le for-

măm unșviitor, lăsându-le moștenire o brățară de aur, căci în timpurile de față este foarte greu să lăsăm copiilor noștri altă avere ca moștenire.

Din slujbe, în mod cinstit, e foarte greu să facem avere, abia avem pentru existența zilnică și cât te lăcomești, atunci o pățești.

N. Bibiri.

Institutor, Bacău.

DE LA SATE

D-nul Ioan Niculescu, proprietar în această comună, cunoscutul Fotograf din București, Șoseaua Jianu No. 14, în anul acesta, la Sfânta Maria, ca și anul trecut, a dăruit 50 broșuri din Revista «Albina», elevilor mai silitori cari și-au trecut cursurile cu succes și cari în acea zi au asistat la slujba divină în biserică.

Cu această ocaziune d-l Niculescu a ținut o frumoasă cuvântare elevilor în asistența părinților lor, arătându-le că Revista «Albina» este cea mai folositoare carte de cetit pentru toți țăranii în genere și pentru elevi, cum și pentru marii proprietari, ca și pentru orice orășan care posedă la casa sa, o grădiniță cât de mică cu pomi roditori și cu zarzavat; pentru că în broșura «Albina» se găsește toate deslușirile cum țăranii noștri pot deveni buni agricultori, buni gospodari la casele lor, buni grădinari, pomicultori, buni prăsitori de vite, de albine, de gândaci de mătase, etc.

D-l Niculescu insistă ca toți sătenii tineri și bătrâni, în cele 6 luni de iarnă, când stau de geaba și nu au lucrări agricole, să meargă la școală după eșirea dela biserică, și după ce iau prânzul, să asiste la cetirea de către preot sau învățător a Revistei «Albina» și la toate explicațiile date, ca astfel când sosește primăvara să știe cu deamănuntul ce trebuie să facă pe holdele și în grădinele lor, precum fac toți țăranii din țările culte cari, i-au întrecut de mult pe ai noștri în gospodărie și în toate artele.

Gh. Radu Ioniță.

Secretar com. Vălsănești-Argeș.

INFORMAȚIUNI

Din datele statistice ale învățământului primar și urban din țară, culese de către d-l N. S. Dumitrescu șeful serviciului statistic al ministerului instrucțiunii publice, rezultă că în perioada anului școlar 1902—1903 recensământul copiilor din comunele rurale în vârstă de școală au dat un număr de 735.771 număr care se împarte în 393.026 băieți și 342.745 fete. După naționalitate au fost 725.226 români și 10.535 streini:

Dintre aceștia s'au înscris în școală 275.569 din care 269.862 băieți și 103.707 fete.

Numărul școalelor care au funcționat în acest an școlar au fost în total de 3747, iar al învățătorilor de 4667, dintre care 3630 bărbați și 1037 femei.

Numărul copiilor în vârstă de școală la orașe, din 1903 a fost de 109.337 dintre care 58.732 băieți și 50.605 fete; iar numărul institutorilor a fost de 1328, din care 514 bărbați și 814 femei.

De oare ce prin diferite ziare se văd publicate reclame, că unele direcțiuni de institute particulare primesc elevi spre a fi preparați pentru două clase într'un singur an.

Ministerul aduce la cunoștința generală că prin comunicatul înserat în «Monitorul Oficial» No. 126 din 6 Septemvrie 1905, nu se admite pe viitor să se treacă examen de două clase într'un singur an.

Cu această ocaziune se mai atrage atențiunea direcțiunilor institutelor particulare, ca să se conformeze în totul circulării No. relativ la personalul didactic, precum și tuturor articolelor din lege și regulament cu privire la program, număr de ore de studiu, matricolă și alte scripte.

În ziua de 1 Octomvrie a. c., ora 10 dimineța, se va ține la Eforia Spitalelor Civile din București, Bulevardul Elisabeta No. 3, licitație publică cu oferte închise pentru darea în exploatare a unui număr de 23.613 arbori de esență stejar, din pădurea Albești, jud. Argeș, situată la 8 kilometri departe de Curtea de Argeș.

Arborii au diametrul măsurat la 1 m., 30 dela sol, coprins între 0.28 cm. — 1 m., 20 și sunt buni de lucru, în special pentru doage, traverse și parchete.

Condițiunile vânzării se pot vedea în toate zilele de lucru dela ora 8 — 1 a. m. la Serviciul Silvic al Eforiei.

Bibliografii.

A apărut:

«Școala primară specială», pentru licee, păreri asupra unei propuneri de reorganizare ca acelor din Germania. Prețul 0.50 bani.

Se știe că Onor. Minister al Instrucțiunii publice și Cultelor a întreprins o anchetă asupra organizării învățământului nostru și pentru a avea părerea Corpului didactic a trimis membrilor lui diferite chestionare, după felul și gradul de școală la care funcționează.

În chestionarul pentru școlile secundare se pune și întrebarea, dacă: Nu ar fi mai bine, ca liceul să-și aibă ca în Germania școala sa primară specială cu 3 clase, în care să se predea numai strictul necesar de cunoștințe, cerute pentru continuarea studiilor liceale, fără a escluse, dela admiterea în liceu, pe absolvenții celorlalte școli primare?

Această întrebare interesează de o potrivă pe profesorii de licee și gimnazii, ca și pe institutori și învățători, iar școala de care se vorbește este un tip de școală primară necunoscută la noi.

Pentru a o face cunoscută, d-l Constantin G. Ionescu, profesor la liceul Lazăr din București, a întreprins un studiu, strângând asupra ei părerile celor mai de frunte pedagogi germani, ca Paulsen, Rein, Th. Ziegler, etc.

De vânzare la librăria Leon Alcalay, București. Prețul 50 bani.

În provincie se expediază franco contra valorii primite în mărci poștale.

Mulțumiri

Epitropia Bisericii sf. Voievozi din Făgăraș Comuna Urum-Bei, jud. Constanța, aduce vtile sale mulțumiri locuitorului Nicolae Sbârcea, care a binevoit a dărui acestei biserici una candelă de argint nichelat cu 6 ramuri în valoare de lei 120.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte, Ioan Kalinderu, Președintele Academiei Române. — Vice-președinte, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — Administrator și casier, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar. — Secretar, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar. — Membrii: Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — Cenzori, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom. Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.*

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

I. Arbunescu (Bacău), 1 leu; I. V. Cojocaru (Bacău), 1 leu; C. Popovici (Bacău), 1 leu; V. Crăciunescu (Bacău), 1 leu; Juncu Ștef. (Bacău), 1 leu; Davidescu Victor (Bacău), 1 leu; Gh. Senchea (Bacău), 1 leu; D-șoara Savel Aneta (Bacău), 2 lei; Constantin Popovici Tașcă (București), 2 lei; Nicolae Haris (București), 2 lei; Eliza Kițescu (București), 2 lei; Paul Oprescu (București), 2 lei; Nicolae Mărășescu (București), 2 lei; Iordan Dumitrescu (București), 2 lei; C. Voiculescu (București), 2 lei; Dr. S. Possa (Iași), 2 lei; V. Cocuz (Iași), 2 lei; Aristia V. Botez (Iași), 2 lei; G. G. Nădejde (Iași), 2 lei; Adela D. Botez (Iași), 2 lei; Vasile I. Botez (Iași), 2 lei; Cleopatra Dr. Popescu (Iași), 2 lei; Soia Vignali (Iași), 2 lei; I. V. Cucu (Iași), 2 lei; I. Cezar T. Taslăoanu (Iași), 2 lei; Gh. Ștefănescu (Iași), 2 lei; Const. Dafinescu (Iași), 3 lei; G. T. Slăvescu (Iași), 2 lei; Maior Radu Dumitrescu (Iași), 2 lei; N. Duduica (Iași), 2 lei; D. Gregorovici (Iași), 2 lei; Romulus Cișman (Iași), 2 lei; Z. Drăghici (Iași), 2 lei; C. D. Stahi (Iași), 2 lei; A. D. Handoca (Iași), 2 lei; Căpitan Mihail (Iași), 2 lei; Ioan D. Dumitru (Iași), 2 lei; I. V. Petrescu (Iași), 2 lei; A. Popovici (Iași), 2 lei; I. Ermacov (Iași), 2 lei; D. Cariadi (Iași), 2 lei; M. Scherzer (Iași), 2 lei; S. Amira (Iași), 3 lei; Oprea Bunea (Iași), 2 lei; Aspasia Culion (Iași), 2 lei; Elena Riegler (Iași), 2 lei; Lucia Manó (Iași), 2 lei; Philipp Posner (Iași), 4 lei; Masc Diamant (Iași), 4 lei; Alber Diamant (Iași), 4 lei; M. Iurist (Iași), 4 lei; Dr. H. Burstiu (Iași), 2 lei; S. Strassberg (Iași), 4 lei; L. Poppa (Iași), 4 lei; Israel Bleaman (Iași), 4 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 1.090; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2.960 lei și 30 de bani.

(Va urma în numărul viitor).

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin vărsat. Sediul Londra. Sucursala București.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rate, „
G. I. Goschen „
Vicomtele Duncannon „
E. W. H. Barry „
Robert Hamilton Lang „
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes „

Directori: } C. A. Stolz
 } E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalindera, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheorge.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955.688.76
Idem format din capital
și alte rezerve 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36
Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băteoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra incendiului, a „grindinei“, contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sunt permise în toate combinațiile obișnuite ca: «cas de moarte, supraviețuire, zestre și rentă». Sediul social în palatul Societății din str. Doamnei No 12, București. Reprezentanță generală în București, str. Smârdan No. 4. Agenții în toate orașele din țară.

Cel mai mare și vast magazin și singurul care vinde eftrn.

Ținut șosesc încălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii din propria noastră Fabrică, luate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi Lei 10.95, 11.95, 12.95, 13.95.
» » » Nasturi » 12.95, 13.95, 14.95, 15.95
» Lack cu Elastic sau Șireturi » 12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi » 13.95, 14.95, 15.95.
» Chevreau cu Elastic » 12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi » 13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi Lei 10.95, 12.95, 13.95.
» » » Botoni » 11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» » » Colori » » » 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Gems cu Nasturi și Șireturi » 7.95, 8.95, 9.95.
Pantofi de Chuvreau albi decoltați » 5.95, 6.95.
Idem cu Șireturi și Nasturi » 6.95, 7.95, 8.95.
Idem de Lack diferite forme » 5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.
Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabulos de eftrn.
In tot deauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori, și Negre pentru Dame Lei 2.50.
» Bărbați » 2.95.

Rupându-se la încercare, se dă altă pereche.

Magasin la toate Sezoanele, Calea Victoriei No. 27, alături de Poliția Capitalei, București.

5%

Cupon de reducere pentru cititorii Albine i.

Cititorii revistei vor avea un scădemint de 5% din prețurile însemnate, prezentând cuponul.